

Arrest

nr. 225 548 van 2 september 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 22 februari 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 februari 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 april 2019 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 2 mei 2019.

Gelet op de beschikking van 25 juni 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 augustus 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. MAERTENS, die *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”, waarbij haar huidig verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoekster naar aanleiding van haar huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe feiten of elementen aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. In het kader van verzoeksters eerste verzoek nam de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof kon worden gehecht aan haar voorgehouden herkomst uit Hilowle Gaab in het district Ruun Nirgood in Zuid- en Centraal-Somalië, en de door haar aangehaalde feiten of redenen die er zich zouden hebben afgespeeld bijgevolg niet als bewezen werden beschouwd. Deze beslissing en beoordeling werd bevestigd door deze Raad bij arrest nr. X van 16 februari 2016. Haar beroep hiertegen bij de Raad van State werd verworpen.

In het kader van haar tweede, derde, vierde, vijfde en zesde verzoek nam de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Zij diende geen beroep in bij de Raad tegen deze beslissingen.

Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekster haar huidig verzoek om internationale bescherming steunt op dezelfde motieven die zij naar aanleiding van haar vorige verzoeken om internationale bescherming heeft uiteengezet. Zij volhardt in haar eerder verklaarde asielmotieven en regio van herkomst en voegt hieraan toe dat haar voormalige echtgenoot in Somalië in april 2018 is vermoord door de echtgenoot van haar zus die een lid is van Al Shabaab omdat hij weigerde met hen samen te werken. Zij stelt tevens dat zij op 24 juli 2017 religieus is gehuwd met de Somaliër A. A. M.. Op 9 september 2017 zijn zij gescheiden. Op 7 mei 2018 is haar dochter F. A. M. geboren. Zij heeft geen contact meer met haar vader, A. A. M.. In geval van een eventuele terugkeer naar Somalië vreest zij dat haar dochter F. er zou besneden worden door haar familie. Haar familie wilde ook reeds haar dochter S., die nog in Somalië verblijft, besnijden, maar zij weet niet of dit al dan niet al is gebeurd. Tevens verklaart zij dat een dokter haar heeft verteld dat zij diabetes heeft en dat zij problemen heeft met haar oren. Deze medische aandoeningen moeten nog verder worden onderzocht. Sinds juli 2017 heeft zij niets meer gehoord van haar broer, haar tante en haar kinderen. Haar laatste contact met haar zus dateert van april 2018.

Ter staving van haar huidig verzoek legde zij de volgende documenten neer: een attest met de resultaten van een echografie van 9 februari 2018, een kopie van een besnijdenisattest op haar naam van 15 februari 2018, een kopie van een medisch attest op haar naam van 26 februari 2018, een attest van geboorte op naam van F. A. M. van 8 mei 2018, een besnijdenisattest op naam van F. A. M. van 4 juli 2018, kopieën van de verblijfskaarten van een neef en een nicht van haar met een begeleidende e-mail van 26 september 2018, een kopie van een medisch attest op haar naam van 15 maart 2017, een kopie van een Engelse vertaling van een geboortecertificaat op haar naam van 3 oktober 1990, een kopie van een verblijfskaart op naam van A. F. A. M., een kopie van een verklaring van geboorte op haar naam afgegeven door de Somalische ambassade in België van 6 oktober 2015, een kopie van een brief van het gemeentebestuur van Arendonk betreffende haar vraag tot erkenning van F. als zijn kind door A. F. A. M. van 4 oktober 2018 en een e-mail van haar advocaat van 6 september 2018.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om

internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielerzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4. Aangezien reeds in het kader van verzoeksters vorige verzoeken om internationale bescherming werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door haar ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoekster naar aanleiding van haar huidig verzoek om internationale bescherming geen elementen bijbrengt die haar geloofwaardigheid kunnen herstellen of die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt, dient te worden besloten dat verzoekster niet aantoonde in haar land van herkomst persoonlijke problemen te hebben (gekend). Het is de taak van verzoekster om haar verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt waaruit blijkt dat zij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komt dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee zij echter deze vaststellingen niet weerlegt, noch ontkracht.

5. Waar verzoekster in haar verzoekschrift wijst op het principe van de eenheid van familie, wijst de Raad erop dat verzoekster om haar verblijf in België te regelen/bestendigen zich van een andere procedure dan de procedure om internationale bescherming dient te bedienen. Het doel van de procedure voor internationale bescherming is immers niet om het recht op eerbiediging van het gezinsleven te horen bevestigen, doch wel om na te gaan of de vreemdeling bescherming nodig heeft tegen mogelijke vervolgingen in het land van herkomst omwille van één van de in het Vluchtelingenverdrag vermelde gronden of ingevolge het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in geval van een terugkeer ernaartoe. Het principe van de eenheid van familie staat niet ingeschreven in het Vluchtelingenverdrag, noch in de criteria voor het bekomen van de vluchtelingstatus of de subsidiaire beschermingsstatus vervat in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad benadrukt dat elk verzoek individueel moet worden onderzocht, waarbij rekening moet worden gehouden met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande het verzoek, waardoor verzoekster zich niet zonder meer kan steunen op de toekenning van de vluchtelingenstatus in hoofde van haar dochter

teneinde een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Verzoekster haalt in haar verzoekschrift ook aan dat gezinshereniging niet mogelijk is. De Raad merkt op dat verzoekster niet in concreto aantoonbaar dat gezinshereniging niet mogelijk zou zijn en of zij effectief al een beroep zou hebben gedaan op deze procedure.

Waar verzoekster stelt dat: "Bovendien, verwerende partij heeft steeds een erg duidelijke richtlijn gehanteerd wat betreft de erkenning van ouders wiens kinderen erkend werden als vluchtelingen:", en hierbij verwijst naar het artikel: "Beleid CGVS als RvV een kind erkent als vluchteling en de ouders niet", gevoegd aan haar verzoekschrift, kan echter vooreerst worden opgemerkt dat het beleid/een richtlijn van het CGVS geen juridisch afdwingbare inhoud bevat. Verzoekster kan aan het beleid/ de inhoud van een richtlijn van het CGVS aldus geen rechten ontleen en kan deze niet gebruiken als middel om haar verweer tegen de bestreden beslissing te staven. Verder dient te worden opgemerkt dat ieder verzoek om internationale bescherming afzonderlijk en op individuele wijze moet worden onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de verzoeker.

6. Verzoekster, die verklaart de Somalische nationaliteit te bezitten, maakt niet aannemelijk dat zij afkomstig is uit Hilowle Gaab in het district Ruun Nirgood in Zuid- en Centraal-Somalië, noch uit een gebied in Somalië waar, gelet op het willekeurig geweld, de subsidiaire bescherming kan worden toegekend of waar, al naar het individuele geval, toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet. Het is de taak van verzoekster om haar verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad besluit dat verzoekster geen elementen aanbrengt waarom zij een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Verzoekster maakt derhalve niet aannemelijk dat een terugkeerbesluit leidt tot een direct of indirect refoulement.

7. Bijgevolg lijkt verzoekster geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. X; RvS 13 mei 2014, nr. X).

4.1. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 30 april 2019, voert verzoekende partij aan dat het voor haar onmogelijk is om terug te keren naar Somalië nu haar dochter erkend werd als vluchteling. Verzoekende partij meent dat de bestreden beslissing contradictorisch is en stelt, onder verwijzing naar een arrest van de Raad van State nr. X van 6 december 2014, dat de vrees van het kind niet losgekoppeld kan worden van de moeder.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de voormelde beschikking opgenomen grond. Immers, zo verzoekende partij opnieuw op algemene wijze verwijst naar de erkenning als vluchteling in hoofde van haar dochter F.A.M., slaagt ze er niet in een ander licht te werpen op de grond in de beschikking waar in dit verband wordt vastgesteld als volgt:

“Waar verzoekster in haar verzoekschrift wijst op het principe van de eenheid van familie, wijst de Raad erop dat verzoekster om haar verblijf in België te regelen/bestendigen zich van een andere procedure dan de procedure om internationale bescherming dient te bedienen. Het doel van de procedure voor internationale bescherming is immers niet om het recht op eerbiediging van het gezinsleven te horen bevestigen, doch wel om na te gaan of de vreemdeling bescherming nodig heeft tegen mogelijke vervolgingen in het land van herkomst omwille van één van de in het Vluchtelingenverdrag vermelde gronden of ingevolge het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in geval van een terugkeer ernaartoe. Het principe van de eenheid van familie staat niet ingeschreven in het Vluchtelingenverdrag, noch in de criteria voor het bekomen van de vluchtelingstatus of de subsidiaire beschermingsstatus vervat in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad benadrukt dat elk verzoek individueel moet worden onderzocht, waarbij rekening moet worden gehouden met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande het verzoek, waardoor verzoekster zich niet zonder meer kan steunen op de toekenning van de vluchtelingenstatus in hoofde van haar dochter teneinde een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Verzoekster haalt in haar verzoekschrift ook aan dat gezinshereniging niet mogelijk is. De Raad merkt op dat verzoekster niet in concreto aantoonde dat gezinshereniging niet mogelijk zou zijn en of zij effectief al een beroep zou hebben gedaan op deze procedure.

Waar verzoekster stelt dat: “Bovendien, verwerende partij heeft steeds een erg duidelijke richtlijn gehanteerd wat betreft de erkenning van ouders wiens kinderen erkend werden als vluchtelingen:”, en hierbij verwijst naar het artikel: “Beleid CGVS als RvV een kind erkent als vluchteling en de ouders niet”, gevoegd aan haar verzoekschrift, kan echter vooreerst worden opgemerkt dat het beleid/een richtlijn van het CGVS geen juridisch afdwingbare inhoud bevat. Verzoekster kan aan het beleid/ de inhoud van een richtlijn van het CGVS aldus geen rechten ontleen en kan deze niet gebruiken als middel om haar verweer tegen de bestreden beslissing te staven. Verder dient te worden opgemerkt dat ieder verzoek om internationale bescherming afzonderlijk en op individuele wijze moet worden onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de verzoeker.”

4.3. Waar verzoekende partij, verwijzende naar rechtspraak van de Raad van State, opwerpt dat de vrees van het kind niet losgekoppeld kan worden van de moeder, merkt de Raad op dat *in casu* de commissaris-generaal met recht en reden heeft geoordeeld dat er in het geval van verzoekende partij en haar minderjarige dochter F.A.M., die op 7 mei 2018 in België werd geboren, concrete, specifieke en ernstige elementen voorliggen die een afzonderlijke beoordeling van hun persoonlijke situatie (en vrees), en afzonderlijke beslissingen in hun hoofde rechtvaardigen.

De bestreden beslissing duidt dienaangaande op goede grond het volgende aan:

“Betreffende uw verklaring dat u vreest dat uw dochter F.(...) in geval van een eventuele terugkeer naar Somalië zou worden besneden (CGVS, p. 12), moet het volgende worden opgemerkt.

Hoewel u aan het initiatief ligt van deze asielprocedure en hoewel u de enige ontvanger van deze beslissing bent, werd uw dochter F.(...) A.(...) M.(...) er door u uitdrukkelijk en integraal bij betrokken in elke etappe van dit verzoek. Ze is namelijk op 25 mei 2018 ingeschreven bij de Dienst Vreemdelingenzaken als uw kind. Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS op 6 augustus 2018 vermeldde u het risico, wat haar betreft, op vrouwelijke genitale verminking (CGVS, p. 12).

Na een volledig onderzoek van uw administratieve dossier meent het Commissariaat-generaal dat het nodig is, afzonderlijke beslissingen voor u en voor uw dochter F.(...) A.(...) M.(...) te nemen omdat het specifieke elementen vaststelt die dit rechtvaardigen.

In verband met uw minderjarige dochter F.(...) A.(...) M.(...), waarvan uit het door u neergelegde attest van geboorte dd. 8 mei 2018 blijkt dat ze geboren is op 7 mei 2018 in Turnhout, hebt u, wat haar betreft, een vrees voor vrouwelijke genitale verminking (VGV) in geval van terugkeer naar Somalië aangehaald. Hoewel geen geloof kan gehecht worden aan uw beweerde herkomst uit het dorp Hilowle Gaab in het district Ruun Nirgood in de provincie Middle Shabelle, Zuid- en Centraal- Somalië, heb ik, rekening houdend met het algemeen hoge VGVprevalentiepercentage in heel Somalië (98%), het over het algemeen ontbreken van bescherming, het feit dat u zelf vrouwelijke genitale verminking ondergaan hebt, en het beginsel van het hoger belang van het kind zoals bepaald in artikel 51/7, §4 van de Vreemdelingenwet, besloten haar de hoedanigheid van vluchteling toe te kennen omdat er, wat haar betreft, een risico op vrouwelijke genitale verminking bestaat.

Ten informatieve titel vestig ik uw aandacht op het feit dat België vrouwelijke genitale verminking streng veroordeelt. Deze praktijk maakt het voorwerp uit van een specifieke strafbaarstelling in het Belgisch recht op basis van de volgende wetsbepalingen: (...)

De commissaris-generaal dient u ervan op de hoogte te brengen dat het krachtens artikel 29 van het Wetboek van Strafvordering zijn plicht is om, bij de uitoefening van zijn functie, bij de procureur des koningen elke inbreuk op artikel 409 en 422 bis van het Strafwetboek aan te geven.

In verband met de door u neergelegde kopie van een besnijdenisattest op uw naam dd. 15 februari 2018 dat aantoont dat u "type 2" werd besneden en een besnijdenisattest op naam van F.(...) dd. 4 juli 2018 dat aantoont dat F.(...) niet besneden is, moet het volgende worden opgemerkt. Wat uw eigen genitale verminking betreft, wordt dit element niet in vraag gesteld. Deze beslissing is echter niet gebaseerd op de realiteit van de verminking die u hebt ondergaan. Wat de afwezigheid van vrouwelijke genitale verminking bij uw dochter betreft, werd dit document in aanmerking genomen door het Commissariaat-generaal bij de erkenning van de vluchtelingenstatus aan uw dochter F.(...). Dit document versterkt namelijk de overtuiging van het Commissariaat-generaal dat uw dochter moet worden beschermd. Betreffende uw verklaring dat u in België een paar keer naar Gams bent gegaan (CGVS, p. 13 & 14), moet worden opgemerkt dat dit een aanwijzing is voor het feit dat u niet wil dat u dochter F.(...) vrouwelijke genitale verminking ondergaat. Deze wens wordt in deze beslissing niet in vraag gesteld en is niet van dien aard de voorgaande vaststellingen te ontkrachten." (eigen onderlijning)

4.4. De Raad beklemtoont dat het doel van een verzoek tot internationale bescherming niet is om het recht op eerbiediging van het gezinsleven te horen bevestigen.

In dit verband kan nuttig worden verwezen naar artikel 23.2 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 'inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor bescherming' (hierna: Richtlijn 2011/95). Artikel 23.2 van de Richtlijn 2011/95 voorziet enkel de waarborg "dat gezinsleden van de persoon die internationale bescherming geniet die zelf niet in aanmerking komen voor dergelijke bescherming aanspraak kunnen maken op de in de artikelen 24 tot en met 35 genoemde voordelen, overeenkomstig de nationale procedures en voor zover verenigbaar met de persoonlijke juridische status van het gezinslid". Wat de verblijfstitels betreft, voorziet artikel 24.1, tweede lid, van de Richtlijn 2011/95 dat "onverminderd het bepaalde in artikel 23, lid 1, [...] de aan de gezinsleden van de personen met de vluchtelingenstatus af te geven verblijfstitel minder dan drie jaar geldig [...] en verlengbaar [kan] zijn". De voornoemde bepalingen voorzien dus net de mogelijkheid dat gezinsleden (van de persoon die internationale bescherming geniet) zelf deze beschermingsstatus niet krijgen, doch dat hen overeenkomstig de nationale procedures een verblijfstitel wordt gegeven die minder dan drie jaar geldig kan zijn (RvS 30 oktober 2018, nr. X). Verzoekende partij dient aldus gebruik te maken van de geëigende procedures die zouden kunnen leiden tot een verblijfsrecht in België op basis van de gezinssituatie. Aan het voorgaande wordt geen afbreuk gedaan doordat te dezen geen gezinshereniging mogelijk zou zijn met toepassing van artikel 10, § 1, van de Vreemdelingenwet omdat de minderjarige dochter F. van verzoekende in België is geboren en er steeds heeft verbleven (zie ook: RvS 30 oktober 2018, nr. X).

Het staat verzoekende partij bijvoorbeeld vrij, en ze maakt niet concreet aannemelijk dat dit in haar geval niet mogelijk zou zijn, een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen met toepassing van

artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De Belgische wet voorziet in een procedure om verzoekende partij een verblijfsrecht toe te kennen dat tijdelijk en verlengbaar is.

De Raad stipt voorts nog aan dat in de bestreden beslissing “de aandacht van de Minister” wordt gevestigd “op het feit dat mevrouw Y.A.M. (verzoekende partij) de ouder is van een minderjarig kind aan wie de vluchtelingenstatus werd toegekend.”

4.5. De Raad treedt dan ook, gelet op hetgeen voorafgaat, verweerder bij waar deze oordeelt:

“Voorts heeft het loutere feit dat u de ouder bent van een dochter die als vluchteling werd erkend, geen gevolg voor uw verzoek om internationale bescherming en geeft het u niet automatisch het recht op erkenning van de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig het beginsel van de gezinseenheid.

Het principe van de gezinseenheid kan leiden tot een uitbreiding van de internationale bescherming voor personen aan wie er niet wordt gevraagd te bewijzen dat ze persoonlijke redenen hebben om vervolging te vrezen wegens een van de gronden van het Verdrag van Genève of dat ze persoonlijk een risico op ernstige schade lopen in de zin van artikel 48/4 van de Wet van 15 december 1980, en moet worden begrepen als een afgeleide vorm van bescherming, een gevolg van de kwetsbare situatie waarin het gedwongen vertrek van hun echtgenoot of van hun natuurlijke beschermer hen plaatst. Deze uitbreiding kan alleen gunstig zijn voor personen ten laste en voor zover geen enkele specifieke omstandigheid in verband met de status van deze personen of met hun betrokkenheid bij de handelingen bedoeld in artikel 1, afdeling F van het Verdrag van Genève of in artikel 55/4 van de Wet van 15 december 1980 dit in het gedrang brengt. Naast de echtgenoot of de partner van de vluchteling of van de persoon die subsidiaire bescherming geniet, kunnen zijn kinderen ten laste alsook andere naaste familieleden van wie bewezen is dat ze te zinnen laste zijn, deze uitbreiding genieten. Met persoon ten laste bedoelen we een persoon die wettelijk onder het gezag staat van de vluchteling of van de persoon die subsidiaire bescherming geniet, of die wegens zijn leeftijd, invaliditeit of de afwezigheid van eigen bestaansmiddelen afhangt van zijn materiële of financiële bijstand. Aangezien u niet ten laste van uw dochter F.(...) bent, kunt u geen aanspraak maken op de toepassing van het beginsel van de gezinseenheid.” (eigen onderlijning)

4.6. In zoverre verzoekende partij de mening is toegedaan dat zij louter op grond van de erkenning als vluchteling in hoofde van haar minderjarige dochter F. eveneens de vluchtelingenstatus dient te worden verleend, kan zij aldus, gelet op het voorgaande, niet worden gevolgd.

Richtlijn 2011/95 voorziet niet in een dergelijke uitbreiding van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus tot de gezinsleden aan wie deze status is verleend. Uit artikel 23 van deze richtlijn vloeit immers voort dat de richtlijn ertoe beperkt blijft de lidstaten te verplichten hun nationale recht zodanig vorm te geven dat gezinsleden in de zin van artikel 2, onder j, van de richtlijn, van degene die een dergelijke status geniet, indien zij niet individueel de voorwaarden voor verkrijging van de status vervullen, aanspraak kunnen maken op bepaalde voordelen, waaronder met name de afgifte van een verblijfstitel, toegang tot werkgelegenheid of toegang tot onderwijs, die ertoe strekken het gezin in stand te houden. Richtlijn 2011/95 houdt evenwel geen verplichting in, en de Raad is geen bepaling bekend die (lidstaten) ertoe verplicht om gezinsleden van personen die internationale bescherming werd toegekend eveneens als vluchteling te erkennen of hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen (cf. RvS 11 juni 2019, nr. X (c)) met verwijzing naar rechtspraak van het Hof van Justitie, HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedkova).

Het is aan verzoekende partij om persoonlijk een vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming *in concreto* aan te tonen, waar zij echter, gelet op de ongelooftwaardigheid van de door haar voorgehouden herkomst en vervolgingsfeiten, in gebreke blijft.

4.7. De Raad benadrukt tot slot de grond in de beschikking van 30 april 2019 waar wordt vastgesteld dat “Verzoekster, die verklaart de Somalische nationaliteit te bezitten, maakt niet aannemelijk dat zij afkomstig is uit Hilowle Gaab in het district Ruun Nirgood in Zuid- en Centraal-Somalië, noch uit een gebied in Somalië waar, gelet op het willekeurig geweld, de subsidiaire bescherming kan worden toegekend of waar, al naar het individuele geval, toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet. Het is de taak van verzoekster om haar verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad besluit dat verzoekster geen elementen aanbrengt waarom zij een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Verzoekster maakt derhalve niet aannemelijk dat een terugkeerbesluit leidt tot een direct of indirect refoulement.”

Verzoekende partij brengt geen concrete en valabele argumenten bij die deze en de overige in de beschikking van 30 april 2019 opgenomen gronden in een ander daglicht vermogen te plaatsen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee september tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS